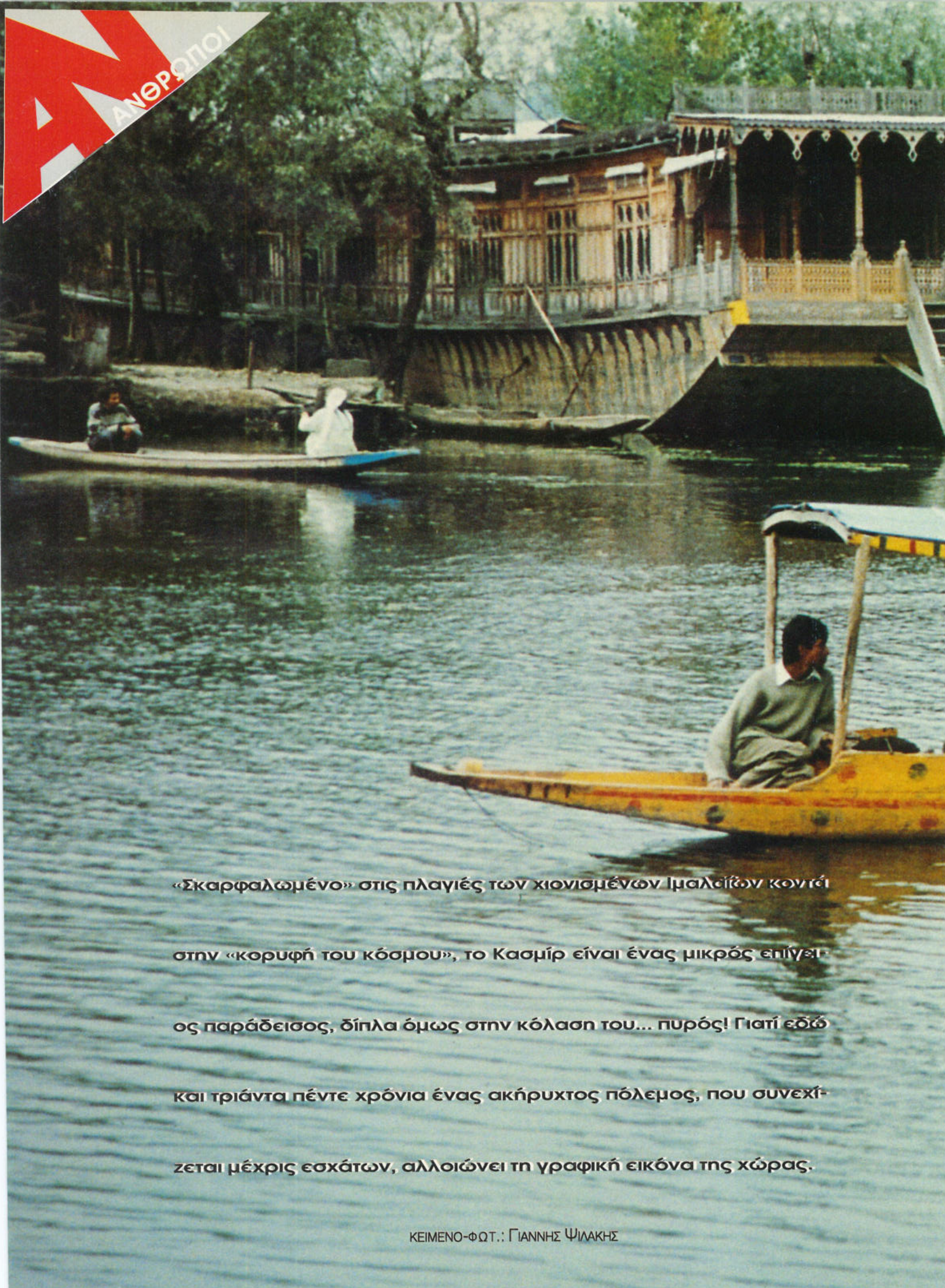

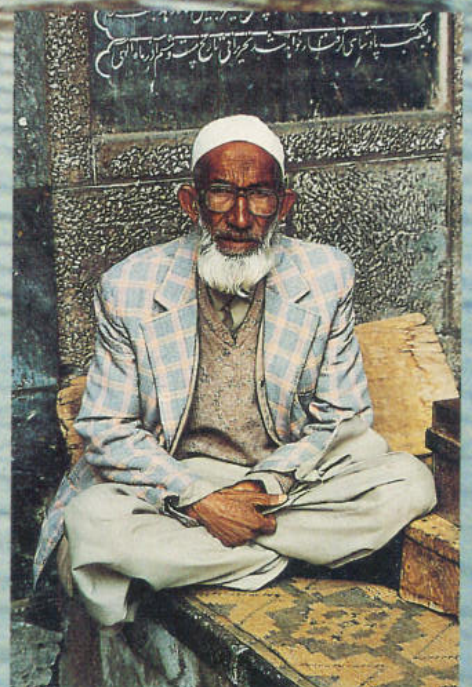

«Σκαρφαλωμένο» στις πλαγιές των χιονισμένων Ιμαλαΐζων κοντά στην «κορυφή του κόσμου», το Κασμίρ είναι ένας μικρός επίγειος παράδεισος, δίπλα όμως στην κόλαση του... πυρός! Γιατί εδώ και τριάντα πέντε χρόνια ένας ακήρυχτος πόλεμος, που συνεχίζεται μέχρι εσχάτων, αλλοιώνει τη γραφική εικόνα της χώρας.

ΚΑΣΜΙΡ:

Στη στέγη
του κόσμου

Κασμίρ. Παραδεισένια κόλαση. Ξεχάστε τους εξωτισμούς και τα παραμύθια που ξέρατε. Εκεί θα «δεις», θα «νιώσεις», θα «ακούσεις»... Και θα είναι η αλήθεια που θα αντικρίσεις και όχι μια στολισμένη παιδική χαρά με πισίνα και γκαρσόνια που σερβίρουν χλιδάρικα κοκτέιλ.

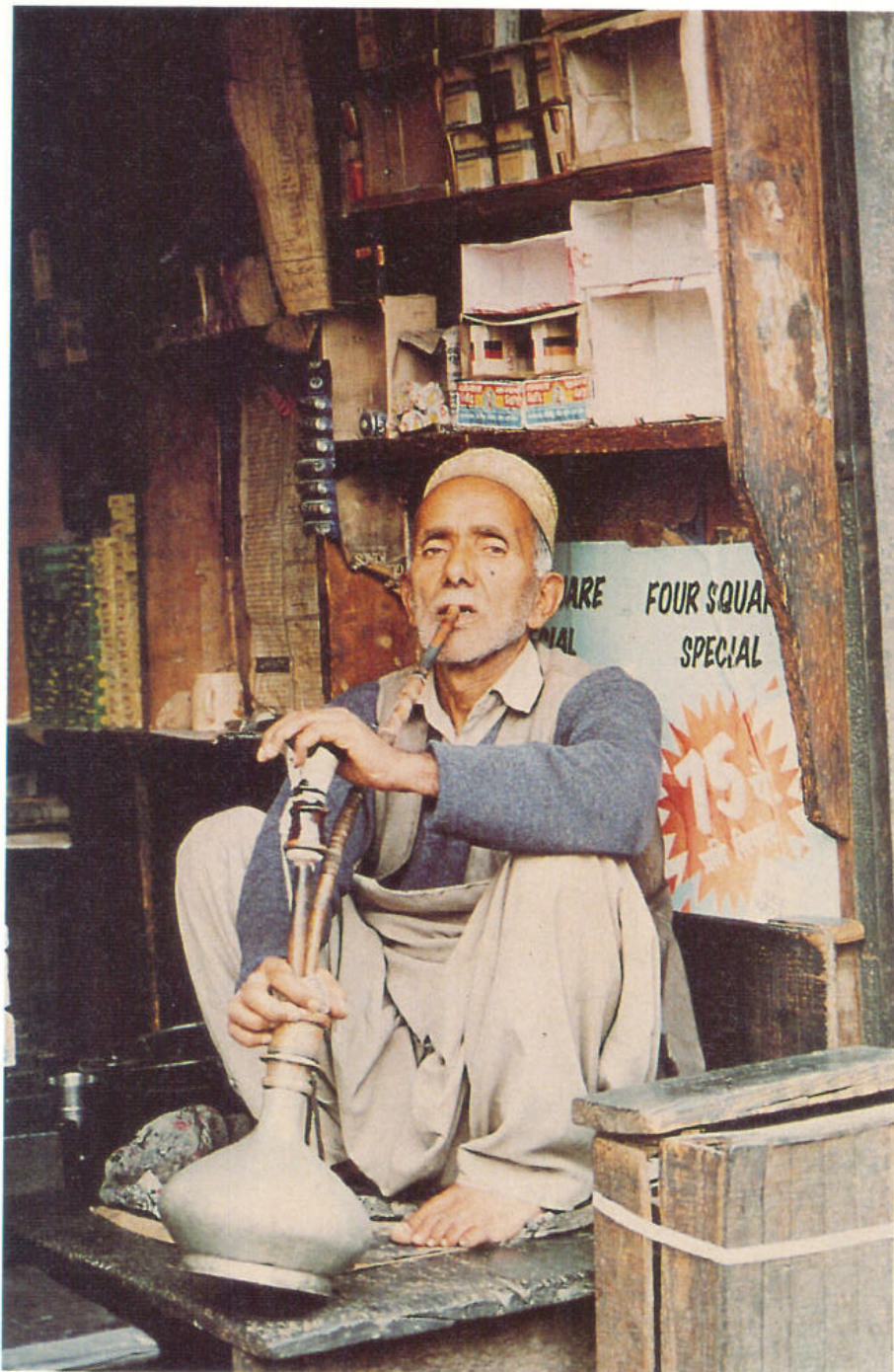
Βρίσκεσαι με το αεροπλάνο κάτω από τα σύννεφα. Πετάς ανάμεσα σε χιονισμένα πανύψηλα βουνά, που, καθώς πλησιάζεις, αγκαλιάζουν όλο και πιο σφιχτά την καταπράσινη πεδιάδα. Ιμαλαία! Προσγειώνεσαι. Καλά θα κάνεις να συνηθίσεις το «χακί», γιατί θα βρίσκεται μπροστά σου. Σχεδόν συνέχεια...

Πηγαίνεις στην πόλη του Σρίναγκαρ και για πρώτη φορά «βλέπεις». Είσαι το κακομαθημένο παιδάκι του δυτικού πολιτισμού που παρακολουθεί ένα καινούριο σχολείο. Αληθινό. Εκείνο που δεν κρύβει τίποτα και δεν λέει ψέματα. Και το πρώτο μάθημα είναι η «κόλαση» που εσύ παρατηρείς και οι ντόπιοι αντιμετωπίζουν. Οι Κασμίριοι ζουν με το φόβο και την ανασφάλεια για το τι θα τους ξημερώσει. Πώς το αντιμετωπίζουν;

Κοιτάξεις τα μάτια τους. Βλέπεις περηφάνια, λεβεντιά στον άνθρωπο που αγριοκοιτάζει τα όπλα που τον σηματοδεύουν. Ο ίδιος άνθρωπος κοιτάζει υπομονετικά και σένα, τον τουρίστα, που είσαι «αγνός», δεν ξέρεις και δυσκολεύεσαι να καταλάβεις. Σου φέρεται καλά, ανθρώπινα, σε βάζει σπίτι του, προσέχει να μη σου λείψει τίποτα. Σίγουρα υπάρχει σκοπιμότητα – όμως είναι στην πιο τίμια μορφή της.

Το αυτοκίνητο από το αεροδρόμιο σε περνάει γρήγορα από τη βασανισμένη αυτή πόλη που είναι βαμμένη στο χακί. Να μην προλάβεις να δεις τις τρύπες στους τοίχους από ρυπές οπλοπολυβόλων. Να μην αναγνωρίσεις τη στάμπα τους. Και όμως, οι Κασμίριοι καμαρώνουν για την πατρίδα τους. Στρίβεις σε κάποια γωνιά και κρατάς την αναπνοή σου. Βλέπεις κάτι απρόσμενο, κάτι πολύ όμορφο και αναρωτιέσαι, πώς είναι δυνατόν;

Είναι αρμονία, είναι δημιουργία, είναι σίγουρα μια από τις εικόνες του

Ο Μουσουλμανισμός και η κεντροασιατική κουλτούρα έχουν συμβάλει στην ανάπτυξη μιας ιδιόμορφης ταυτότητας, διαφοροποιώντας έτσι την κοινωνία τους από την υπόλοιπη Ινδία

«ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ»

Παρ' όλο που ένα κομμάτι του Κασμίρ ανήκει πλέον στο Πακιστάν, η πεδιάδα του Κασμίρ βρίσκεται ανάμεσα στην οροσειρά των Ιμαλαίων, στη βορειότερη δυτική πλευρά της Ινδίας. Κάποτε η θερινή κατοικία των (Moghul) αυτοκρατόρων και άλλοτε των Βρετανών αποικιοκρατών, το Κασμίρ υπήρξε για όλους ένας παράδεισος. Για τον Ιρλανδό ποιητή Thomas Moore ήταν η «Εδέμ στη γη» και για τον ετοιμοθάνατο Τζεχανγκίρ ήταν η τελευταία του επιθυμία: «Το Κασμίρ, μόνο το Κασμίρ».

«Θα είσαι τρελός αν πας στο Κασμίρ, γίνεται πόλεμος!», μου είπε ένας Αμερικανός που γνώρισα στο Δελχί. Παρ' όλα αυτά, τα τελευταία χρόνια η παρουσία των Κυανοκράνων του ΟΗΕ έχει κατευνάσει κάπως την ένταση και έχει μειώσει αισθητά τις συγκρούσεις.

Οι συγκρούσεις στο Κασμίρ άρχισαν το 1947 όταν η Ινδία κέρδισε την ανεξαρτησία της από τη βρετανική αυτοκρατορία και κατά συνέπεια δημιουργήθηκαν τα κράτη της Ινδίας και του Πακιστάν που αποσπάστηκε. Ο τότε μαχαραγιάς της «Πριγκιπικής πολιτείας» έπρεπε να αποφασίσει την ένωση του Κασμίρ μεταξύ της Ινδουιστικής Ινδίας και του Μωαμεθανικού Πακιστάν. Η απόφασή του για την προσάρτηση του Κασμίρ στην Ινδία – λαμβάνοντας υπόψη ότι η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι μωαμεθανοί – προκάλεσε από τότε το επίκεντρο της διαμάχης μεταξύ των δύο χωρών. Οι Κασμιριανοί πολεμούν για την ανεξαρτησία τους ή την ένωση με το Πακιστάν, ενώ η Ινδία προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κρατήσει την κληρονομιά της.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΣΡΙΝΑΓΚΑΡ

Το Σρίναγκαρ ανακάλυψαν τον 3ο αιώνα π.Χ. βουδιστές ιεραπόστολοι που έστειλε ο βασιλιάς της Ινδίας Ασόκα. Έως το 144 μ.Χ. η περιοχή κυβερνήθηκε από 52 βασιλείς που καθιέρωσαν τον Ινδουισμό και το Μωαμεθανισμό διαδοχικά.

Το 1585, ο μωαμεθανός Μογγόλος αυτοκράτορας Άκμπαρ κατέκτησε το Κασμίρ και ονόμασε την πόλη του Σρίναγκαρ «ιδιωτικό κήπο». Κατά τη διάρκεια της μωαμεθανικής αυτοκρατορίας δημιουργήθηκαν τρεις φαντασμαγορικοί κήποι στις όχθες της λίμνης Νταλ.

παραδείσου δίπλα στην κόλαση του πυρός.

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΝΤΑΛ

Είναι τόσο έντονο το συναίσθημα, που η γραπτή υπερβολή είναι αναπόφευκτη. Ρυθμός χαμηλός, γαλήνιος, σταθερός. Ξεκουράζεσαι και απολαμβάνεις. Ζεις τη φύση πολύ κοντά στον άνθρωπο. Εκεί την αγκαλιάζουν, της προσφέρουν κομμάτι του εαυτού τους που ομορφαίνει το ζωντανό αυτόν πίνακα. Εκατοντάδες ξυλόγλυπτα πλωτά σπίτια που επιπλέουν στη λίμνη σταθερά, χωρίς να την επιβαρύνουν. Ακούς μόνο τα κουπιά από τις βάρκες που κυλούν αργά. Τόσο ήσυχα, λες και δεν θέλουν να την ενοχλήσουν. Μια λιμνούπο-

λη με πλωτούς κήπους από λωτούς και νούφαρα. Σίγουρα νιώθεις κάτι καινούριο. Και σου αρέσει πολύ γιατί σου «δίνει». Σου ομορφαίνει τον κόσμο σου. Δεν είναι αυτό παράδεισος;

Μακριά από τη φωνή της πόλης, ο παραμυθένιος αυτός κόσμος αναπνέει διαφορετικά, πάλλεται διαφορετικά και παίζει με το χρόνο, που φαίνεται να μένει στάσιμος. Σαν βραδιάσει, από κάποιο μακρινό τζαμί ακούγεται η εσπερινή προσευχή του «Hajj» και ο πραγματικός εξωτισμός σ' αυτή τη γωνιά του κόσμου φτάνει στο αποκορύφωμά του. Και ξαφνικά... σαν ενοχλητικός γείτονας, οι πυροβολισμοί στο βάθος σου υπενθυμίζουν ότι ο πόλεμος συνεχίζεται...

Τα εκατοντάδες ξυλόγλυπτα πλωτά σπίτια είναι επινόηση και συνεισφορά των Βρετανών στη δημιουργία αυτής της ξεχωριστής πλωτής πόλης. Διακοσμημένα στο εσωτερικό με βρετανικό στυλ του 1930, περιβάλλονται από κήπους που επιπλέουν – κυριολεκτικά – με τέτοια σταθερότητα, ξεγελώντας το μάτι κάθε περαστικού

Οι γυναίκες φορούν ακόμα το «sador» στο πρόσωπο. Οι ρίζες του Μωαμεθανισμού είναι γερές και οι παραδόσεις παραμένουν αναλλοίωτες από την πάροδο του χρόνου

